Temps Ordinari - Tretzè diumenge



Per FrancescRiera el dl., 21/06/2021 - 00:00

Sv 1.13-15.2,23-24
2 Co 8,7.9.13-15
Mc 5,21-43

QUAN EL CAOS AMENAÇA AGRESSIVAMENT

1. Fa dos diumenges Marc ens feia escoltar Jesús quan animava a “sembrar a dojo” la llavor, el Regne de Déu, encara que molta es perdi, i ens feia escoltar que la llavor creix per ella mateixa i que és petita, que, qui “sembra” llavors de Regne, no pateixi tant.

I amb aquest grat regust, diumenge passat, vàrem pujar a la barca i descobrirem astorats que no era només problema de lentitud, sinó també de l’escomesa brutal de la Natura caòtica: la tempesta que retorna al caos originari de Gènesi 1, quan les “aigües superiors i inferiors” estaven barrejades.

Tot seguit Marc mostra com un “home-perill” que ni els grillons poden encadenar, surt a l’encontre de Jesús provocativament. El cor de l’endimoniat està posseït per una “legió” de totes les forces caòtiques.

Jesús enmig del caos en la Natura (Tempesta) i del caos en el cor de l’home (endimoniat). En l’evangeli d’avui, Marc fa un pas més: les forces que no controlem, el caos, decididament mata. Primer a poc a poc durant dotze anys, després a una noieta que tot just ha fet dotze anys.

2. Ben segur que els deixebles als anys 30 es trobaren: a) amb el pànic de tempestes a la mar, i que Jesús els feia vèncer la seva por posant la fe i confiança en el Pare; b) es ben segur que Jesús es trobà amb homes-caos i perill.

Però el tema no és que va passar als anys 30, sinó el que els està passant als deixebles missioners i als membres de la comunitat de Marc, als anys 70 (i a nosaltres en el s. XXI). Deixar-se en mans de Déu ha estat per a ells la gosadia que els ha salvat; és a dir, encaixar els caos des de la Fe i la Confiança.

3. L’evangeli d’avui ens situa en els “límits” del triomf del caos. Quan el caos mata. Deuria ser una situació difícil d’encaixar entre els primers cristians i els missioners itinerants de maneres tan precàries.

Una gentada, quan Jesús i els deixebles (i nosaltres...!) arriba a l’altra banda del Llac de Galilea. I en el bell mig, un pare desfet per la malaltia mortal de la seva nena de dotze anys, que busca Jesús desesperadament i amb presses. El Mestre es posa en camí cap a casa d’ells. Gran esperança del pare. Però..., massa gent va retardant el viatge.

I una dona que vol quedar oculta entre la gentada. El fluix de sang la fa impura (la margina de la societat religiosa i civil), i fa impur tot el que toca. Darrera seu una llarga experiència de fracàs mèdic, que li esgotà inútilment tots els seus estalvis. L’experiència diària que la vida (=la sang) se li escola irreversiblement.

L’un i l’altra estan segurs que el «gest» de Jesús o el fet de «tocar-li» la roba els salvarà.

4. Avui l’evangeli vol provocar en nosaltres, una gran estimació per un Jesús, tan humà i tan diví (“tan humà, només ho pot ser Déu, tan diví només ho pot ser l’home” - L. Boff): són dos miracles per estar-se llarga estona mirant-los. I vol provocar en nosaltres que com la dona i el pare, “contra tota esperança”, ens deixem a mans del Pare, una catequesi sobre la fe.

En el cas de l’hemorroïsa, Marc vol que la dona deixi de pensar que és un simple gest màgic que l’ha guarit: «Filla, la teva fe t’ha salvat». L’evangelista ho havia de deixar clar en aquells ambients tan carregats de màgies, amulets, mitologies paganes..., ambients que també s’anaven adherint a la fe cristiana (i que massa sovint hi ha continuat). El mateix Jesús va haver de deixar clar que el que salva no és el simple contacte físic, sinó la fe.

5. “La nena ha mort...!” L’alliberament no podrà traspassar el límit suprem. Ja no val la pena molestar el Mestre. Hem arribat massa tard.

Jesús provoca en el pare la fe que el Regne arriba amb totes les conseqüències. Li demana una fe contra tota esperança, davant l’evidència de la mort que nega tota possibilitat. El «món de la mort», dels plors, els planys es burlen de Jesús...! (I de tothom qui en aquestes circumstàncies continua anunciant).

ETIQUETES
CAOS FE CONFIANÇA